



MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

**Agenția Națională de
Administrare Fiscală
Direcția Generală de Soluționare a
Contestațiilor**



Str. Apolodor nr. 17
Sector 5, București
Tel : + 021 3199754
Fax : + 021 3368548
e-mail :Contestații.ANAF@mfinante.ro

DECIZIA nr.408/05.11.2009

privind soluționarea contestației depuse de

S.C. L S.A.

înregistrată la Agenția Națională de Administrare Fiscală
sub nr. **xxxxxx**

Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală a fost sesizată de Direcția regională pentru accize și operațiuni vamale prin adresa nr.xxxxx, înregistrată la Agenția Națională de Administrare Fiscală sub nr.xxxxxxx, asupra contestației depuse de **S.C. L S.A., cu sediul în xxxxxxxx.**

Contestația este formulată împotriva **Deciziei pentru regularizarea situației nr.xxxxxxx** emisă în baza **Procesului verbal de control nr. xxxxxxxx**, încheiate de reprezentanții Direcției regionale pentru accize și operațiuni vamale xxxxx, prin care s-a stabilit în sarcina societății suma totală de **1x.xxx.xxx lei** din care suma de **5.xxx.xxx lei TVA**, respectiv suma de **8.xxx.xxx lei** majorări de întârziere aferente.

Chiar și în raport de data emiterii **Deciziei pentru regularizarea situației nr.xxx respectiv 0x.07.200x**, contestația a fost depusă în termenul prevăzut de art.207 alin 1 din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, fiind înregistrată la Direcția regională pentru accize și operațiuni vamale în data de **30.0x.200x** conform ștampilei aplicată de serviciul de registratură pe exemplarul original aflat la dosarul cauzei.

Constatând că în speță sunt întrunite condițiile prevăzute de art.205, art. 207 și art. 209 alin. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 92./2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală este legal investită să soluționeze contestația formulată de **S.C. L S.A..**

I. Prin contestație, S.C. L S.A. aduce în susținere următoarele argumente:

Societatea invederează că ” produsul software achiziționat de societatea noastră este unul customizat întrucât produsul standard a fost modificat substanțial, în conformitate cu cerințele cumpărătorului final (în speță, L R SA). În acest sens, există o declarație a furnizorului I SA Trading prin care acesta confirmă customizarea produsului software arătând efectiv modificările care au fost aduse.”

Contestatoarea arată că ” Din expunerea textelor de lege în Decizie și Procesul verbal, din accentuarea dispozițiilor art.8 alin.1), lit.c) din Acordul GATT și din lipsa argumentării de către organele de control cu privire la elementele de drept pe care le-au avut în vedere pentru a concluziona că societatea noastră ar fi trebuit să includă și valoarea produselor software în valoarea în vamă, înțelegem că pentru susținerea acestei opinii organele de control au avut în vedere încadrarea produselor software achiziționate de societatea noastră la redevențe ori drepturi de licență, conform art.8 alin.1), lit.c) din Acordul GATT.

Însă, în situația noastră este vorba despre o cumpărare finală care implică transferal dreptului de proprietate asupra produselor software și nu de obținerea dreptului de utilizare asupra acestor produse. Astfel, produsele software achiziționate de societatea noastră nu presupun plata unei redevențe și nu implică obținerea unor drepturi de licență.”

Contestatoarea invocă prevederile Deciziei nr.368/1998 pentru aprobarea Deciziei nr.4.1. a Comitetului tehnic de evaluare în vamă privind evaluarea suporturilor informatice pentru echipamentele de tratare a datelor, conținând date sau instrucțiuni și arată că ” (...) tratamentul datelor și instrucțiunilor înregistrate pe suporturi informatice destinate echipamentelor de tratare a datelor reprezintă un caz particular, adoptarea de către părți a practicii următoare este, de asemenea, compatibilă cu prevederile Acordului:

Pentru determinarea valorii în vamă a suporturilor informatice importate, conținând date sau instrucțiuni, se va ține seama numai de costul sau valoarea suportului informatic propriu-zis. (...)”

Societatea face precizarea că ” prevederile Deciziei nr.4.1 a Comitetului tehnic de evaluare în vamă privind evaluarea suporturilor informatice pentru echipamentele de tratare a datelor, conținând date sau instrucțiuni, au devenit aplicabile în România pe baza Deciziei nr.368/1998 emise de directorul general al Direcției generale a vămirilor conform art.112 din Hotărârea Guvernului nr.626/1997 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Codului vamal al României. Mai mult, în baza art.400 din H.G. nr.1114/2001 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Codului vamal al României (care a abrogat H.G.nr.626/1997 privind Regulamentului de aplicare a Codului vamal al

României) a fost emisă Decizia nr.1953/2001 prin care a fost menținută în vigoare Decizia nr.368/1998. ”

Contestatoarea arată că ” (...) în ceea ce privește stabilirea valorii în vamă, prevederile Acordului GATT fac referire la importurile de mărfuri. Or produsele software achiziționate de societatea noastră nu reprezintă bunuri sau mărfuri, ci servicii. Mai mult, serviciile noastre nu se încadrează nici la elementele de la art.8, alin.1 lit.a)-d) și nici la alin.2 din Acordul GATT, elemente ce ar trebui incluse pentru stabilirea valorii în vamă. Astfel, valoarea acestor servicii achiziționate de societatea noastră nu trebuia inclusă în valoarea în vamă ” .

Totodată societatea invocă prevederile art.139 alin.2 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal și arată că ” produsele software nu apar menționate expres ca fiind element care se include în valoarea în vamă pentru scopuri de TVA. (...) În plus, întrucât furnizarea de produse software este, din punct de vedere al TVA, un serviciu, societatea noastră a calculat și plătit corect prin mecanismul taxării inverse TVA aferent produselor software – în acest sens, a se vedea secțiunea II. C.2 ” Dispozițiile Codului fiscal privind încadrarea produselor software ca servicii din punct de vedere al TVA – ”.

În continuare, contestatoarea face precizări asupra clasificării bunurilor importate conform Nomenclaturii combinate și arată că: ” suporturile informatice care conțin date și instrucțiuni pot fi clasificate conform Nomenclaturii combinate la codul NC 8524.39.10. Menționăm că această încadrare nu poate fi folosită pentru a declara în mod separat produsele software față de suportul informatic pe care să fie stocate și nici nu se prevede o altă încadrare distinctă doar pentru produsele software. În plus conform prevederilor Convenției Internaționale a Sistemului armonizat mai sus citate, România nu poate modifica domeniul de aplicare al codurilor tarifare vamale. Prin urmare, din punct de vedere al importului de bunuri, întrucât nu se poate face o separare a suporturilor informatice de produsele software, tranzacția nu se poate scinda în două operațiuni, anume două importuri separate de bunuri (unul privind suportul informatic și celălalt privind produsele software). În fapt este vorba despre o singură operațiune, import de suporturi informatice conținând date și instrucțiuni, care se va declara sub un singur cod vamal, anume NC 8524.39.10 și în ceea ce privește valoarea în vamă, va fi supus dispozițiilor vamale în vigoare la acea perioadă, dispoziții care excludeau din valoarea în vamă pe aceea a produselor software(a se vedea secțiunea II. B1 Valoarea în vamă / bază de impozitare pentru TVA, de mai sus) ”

Referitor la Decizia Comisiei Fiscale Centrale nr.7/2006 aprobată prin O.M.F.P. nr.2189/2006, publicat în Monitorul Oficial nr.1043/29.12.2006 societatea arată că, ” pentru a avea caracter interpretativ și, prin urmare, a se

aplica retroactiv , deciziile Comisiei fiscale centrale trebuiau aprobate prin acte care să aibă același nivel, din punct de vedere al forței juridice, cu actul supus interpretării. Prin urmare, dacă deciziile Comisiei fiscale centrale au fost în fapt aprobate prin ordine ale Ministrului Finanțelor Publice, aceste ordine se pot aplica retroactiv doar față de actele normative de același nivel (de exemplu, alte ordine) sau de rang inferior, fără însă a putea aplica retroactiv cu privire la acte normative cu valoare juridică superioară (așa cum este o lege sau Codul Fiscal).

În acest sens, societatea arată că ” Decizia Comisiei Fiscale Centrale nr.7/2006 aprobată prin O.M.F.P. nr.2189/2006, publicat în Monitorul Oficial nr.1043/29.12.2006 nu este act de interpretare, nu face corp comun cu dispozițiile Codului fiscal și, prin urmare, nu se poate aplica retroactiv de la data intrării în vigoare a Codului fiscal, ci doar pentru viitor de la data intrării în vigoare, și anume de la data de 29 decembrie 2006. (...). Astfel, în perioada supusă controlului (iulie 2004 – aprilie 2006), Decizia Comisiei Fiscale Centrale nr.7/2006, nu era în vigoare și prin urmare, în ceea ce privește tratamentul TVA, această decizie nu se poate aplica operațiunilor realizate de societatea noastră, în concluzie, societatea noastră a stabilit în mod corect valoarea în vamă și TVA de plată la momentul importurilor de produse software.”

Contestatoarea invocă dispozițiile Legii 571/2003 privind Codul fiscal incidente fiind prevederile art.133 alin.2) lit.c pct.11 și arată că pe baza acestora ” se poate concluziona că furnizarea de programe informatice este, din punct de vedere al TVA, un serviciu, iar obligația de plată a TVA revine beneficiarului serviciului prin mecanismul taxării inverse, prin evidențierea taxei în decontul de TVA atât ca taxă colectată cât și ca taxă deductibilă,(....) societatea noastră a respectat întocmai regimul fiscal aplicabil furnizării de programe informatice înregistrând în contabilitate și evidențiind în decont TVA aferent, atât ca taxă colectată cât și ca taxă deductibilă. În concluzie, societatea a supus taxării cu TVA produsele software importate. ”

Societatea precizează, în continuare, asupra ”tratamentului produselor software pe plan european ” și arată ” în cazul unei tranzacții prin care o persoană taxabilă furnizează unui client un software standard anterior configurat, pus pe piață și înregistrat pe un suport informatic și ulterior customizează acel software conform cerințelor cumpărătorului final, în speță, L R SA). Astfel, având în vedere că societatea noastră a achiziționat produse software customizate, ținând cont de jurisprudența Curții Europene de Justiție, cu atât mai mult aceste produse trebuie tratate ca și furnizare de servicii. ”

Contestatoarea arată că în perioada care a făcut obiectul controlului vamal, anume, iulie 2004 – aprilie 2006, a fost supusă la două controale fiscale efectuate de către inspectori din cadrul Direcției generale a finanțelor publice a

municipiului , în vederea soluționării cererii de rambursare de TVA și precizează că, ” *în situația în care societatea noastră ar fi obligată la plata TVA pentru produsul software și în vamă ca pe un bun, ar rezulta o dublă taxare întrucât a plătit deja TVA pentru software ca serviciu.* ”

Societatea învederează asupra necompetenței organelor vamale de control de a stabili diferențe de TVA și accesorii, și arată că: ”*organele vamale au dreptul de administrare doar asupra creanțelor fiscale datorate în vamă; TVA nu este guvernată de reglementările vamale; activitatea de administrare presupune inclusiv controlul și stabilirea de diferențe suplimentare, rezultă că organele de control puteau efectua controlul numai asupra creanțelor fiscale datorate în vamă; TVA, aferentă operațiunilor consemnate în D.V.I.-uri, nu era, conform dispozițiilor Codului fiscal și Normelor metodologice, datorată în vamă, astfel încât organele vamale nu puteau efectua controlul și stabili diferențe de TVA asupra acestei operațiuni.*”

Contestatoarea învederează că, prin reverificarea și stabilirea de TVA de către organele vamale pentru aceleași operațiuni, pentru care societatea a achitat TVA, a fost încălcat principiul conform căruia un impozit nu poate fi verificat de două ori pentru aceeași perioadă, art.105 alin.3 din Codul de procedură fiscală. ” *În consecință, organele vamale, prin măsurile stabilite ca urmare a controlului ulterior efectuat, nu pot aplica un tratament fiscal diferit întrucât, se excede noțiunea de control vamal în vederea aplicării corecte a reglementărilor vamale, încălcându-se totodată competența generală a organelor fiscale privind exercitarea controlului.*”

În ceea ce privește calculul accesoriilor, societatea arată că, ”*dacă s-ar ajunge la concluzia că societatea noastră ar trebui să plătească aceste accesorii așa cum au fost calculate de către organele de control, acestea ar constitui o îmbogățire fără justă cauză pentru autoritățile române, în calitate de beneficiar* ”. *Totodată societatea arată că majorările de întârziere s-ar calcula ” cel mult de la data realizării importurilor și până la data emiterii rapoartelor de inspecție fiscală prin care organele fiscale au aprobat rambursarea de TVA către societatea noastră ”.*

În concluzie, societatea solicită anularea Deciziei pentru regularizarea situației nr.xxxxx emisă în baza Procesului verbal de control nr.xxxxx.

II. Prin Decizia pentru regularizarea situației nr. xxxxxx, emisă în baza Procesului verbal de control nr. xxxxxx, s-au stabilit în sarcina S.C. L S.A., diferențe suplimentare de încasat în sumă totală de 1x.xxx.xxx lei din care suma de 5.xxx.xxx lei TVA, respectiv suma de 8.xxx.xxx lei majorări de întârziere aferente.

Organele vamale au desfășurat un control, în perioada iulie 2004 – aprilie 2006, asupra operațiunilor efectuate de societate privind importuri de software și au constatat că, pentru 21 de operațiuni vamale aceasta nu a inclus și contravaloarea software la stabilirea valorii în vamă, conform facturilor externe.

Organele de control vamal au stabilit valoarea în vamă în baza prevederilor art.76 din Legea nr.141/1997 privind Codul vamal al României, cu modificările și completările ulterioare. Pentru determinarea valorii în vamă pe baza declarației depusă de importator, organele vamale de control au invocat dispozițiile art.78(1) și (2) din Legea nr.141/1997 privind Codul vamal al României cu completările și modificările ulterioare

Organele de control vamal au stabilit cuantumul drepturilor vamale pe baza elementelor de taxare din momentul nașterii datoriei vamale pe baza prevederilor art.148 alin.1) din Legea nr.141/1997 privind Codul vamal al României cu completările și modificările ulterioare.

În ceea ce privește cuprinderea importurilor de bunuri în sfera de aplicare a taxei pe valoarea adăugată, organele de control vamal au invocat dispozițiile art.126 (2) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Organele de control vamal au invocat, pentru nașterea creanțelor și obligațiilor fiscale prevederile art.23 alin.1) și alin.2) din O.G. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, iar pentru calculul accesoriilor au făcut aplicațiunea dispozițiilor art.119(1) și art.120(1) din același act normative mai sus prezentat.

III.Luând în considerare susținerile contestatoarei și documentele invocate de aceasta, constatările organelor de control vamal și actele normative invocate de contestatoare și de organele de control vamal, se rețin următoarele:

1. Referitor la obligațiile de plată, în sarcina societății, în sumă totală de 1x.xxx.xxx lei din care suma de 5.xxx.xxx lei TVA, respectiv suma de 8.xxx.xxx lei majorări de întârziere aferente,

cauza supusă soluționării este dacă pentru programele de soft introduse în țară pe suport CD, importatorul avea obligația plății drepturilor vamale la valoarea soft-urilor în condițiile în care acestea au fost facturate distinct de furnizorul extern.

În fapt, S.C. L S.A. a derulat, în perioada iulie 2004 – aprilie 2006, un număr de 25 de operațiuni de import definitiv ce conțineau suporturi

informatice software. Dintre aceste operațiuni vamale **pentru 21 de operațiuni de import definitiv, organele de control vamal au constatat că, nu a fost inclusă și contravaloarea software la stabilirea valorii în vamă conform facturilor externe, drept pentru care s-au stabilit, în sarcina societății, obligații suplimentare reprezentând taxă pe valoarea adăugată în sumă de 5.xxx.xxx lei și accesorii aferente în sumă de 8.xxx.xxx lei.**

În drept, potrivit dispozițiilor art.76 din Legea nr.141/1997 privind Codul vamal al României :

“Valoarea în vamă reprezintă acea valoare care constituie baza de calcul a taxelor vamale prevazute în Tariful vamal de import al României”,
iar potrivit art.78 alin.1) din același act normativ :

“(1) Valoarea în vama se determină și se declara de către importator, care este obligat să depună la biroul vamal o declarație pentru valoarea în vamă, însoțită de facturi sau de alte documente de plată a mărfii și a cheltuielilor pe parcurs extern, aferente acesteia.”

Totodata, potrivit art.141 din același act normativ:

“(1) În cazul marfurilor importate pentru care legea prevede drepturi de import, precum și în cazul plasării marfurilor într-un regim de admitere temporară cu exonerarea parțială de drepturi de import, datoria vamală ia naștere în momentul înregistrării declarației vamale.

(2) Debitorul datoriei vamale este considerat titularul declarației vamale acceptate și înregistrate”,

iar potrivit art. 148 alin.1) din același act normativ :

“(1) Cuantumul drepturilor de import se stabilește pe baza elementelor de taxare din momentul nasterii datoriei vamale.”

În temeiul acestor prevederi legale se reține că valoarea în vamă se determină și se declară de către importator care este obligat să depună declarație pentru valoarea în vamă însoțită de facturi și pentru care se naște datoria vamală la data depunerii declarației vamale.

De asemenea, potrivit art.126 alin.2) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare la momentul derulării importurilor:

“În sfera de aplicare a taxei pe valoarea adăugată se cuprinde și importul de bunuri”,

iar la art.131 alin.1) din același act normativ se precizează ca :

“(1) În înțelesul prezentului titlu, se considera import de bunuri intrarea de bunuri în România provenind dintr-un alt stat.”

În explicitarea art.131 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, a fost dată Decizia Comisiei Fiscale Centrale nr.7/2006, aprobată prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr.2189/2006, care prevede :

"Atât în sensul art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 17/2000 privind taxa pe valoarea adăugată, pct. 1.3 din Normele de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 17/2000, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 401/2000, art. 4 alin. (1) din Legea nr. 345/2002 privind taxa pe valoarea adăugată, republicată, cât și în înțelesul art. 128 alin. (1), art. 129 alin. (1) și art. 131 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, și având în vedere Decizia directorului general al Direcției Generale a Vamilor nr. 368/1998 privind evaluarea suporturilor informatice pentru echipamentele de tratare a datelor, conținând date sau instrucțiuni, și Ordinul Autorității Naționale a Vamilor nr. 5.720/2006 pentru abrogarea Deciziei directorului general al Direcției Generale a Vamilor nr. 368/1998 privind evaluarea suporturilor informatice pentru echipamentele de tratare a datelor, conținând date sau instrucțiuni, importul de software pe suporturi informatice se considera import de bunuri, din punctul de vedere al taxei pe valoarea adăugată."

Asa cum se poate observa din analiza textului normativ invocat mai sus, a fost explicat importul de software pe suporturi informatice din punctul de vedere al taxei pe valoarea adăugată, decizia amintită fiind emisă în baza Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Întrucât Decizia Comisiei Fiscale Centrale nr.7/2006, aprobată prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr.2189/2006 – dată în explicitarea unui text de lege, **face corp comun cu legea în baza căreia a fost dată** – neavând caracter de sine stătător, se aplică de la data intrării în vigoare a actului normativ.

În același sens sunt și dispozițiile art.10, alin.1 din Ordinul Ministrului finanțelor publice nr.877/2005 privind constituirea și atribuțiile Comisiei fiscale centrale:

*" Soluțiile unitare adoptate prin decizii ale comisiei și aprobate prin ordin al ministrului finanțelor publice, **sunt aplicabile de la data intrării în vigoare a actului normativ** în baza căreia a fost dată ", Decizia Comisiei Fiscale Centrale nr.7/17.11.2006, fiind emisă ulterior ordinului sus amintit.*

În ceea ce privește argumentul societății că, " produsul software achiziționat de societatea noastră este unul customizat întrucât produsul standard a fost modificat substanțial, în conformitate cu cerințele cumpărătorului final (în speță, Loteria Română SA)", **trebuie menționat faptul că Decizia**

Comisiei Fiscale Centrale nr.7/2006, aprobată prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr.2189/2006, nu face distincție între importul standard și cel " customizat ", ci stabilește că " importul de software pe suporturi informatice se considera import de bunuri, din punctul de vedere al taxei pe valoarea adăugată ", deci explicațiile sunt date pentru software în general iar unde norma nu distinge nici cel chemat să o aplice nu poate face distincția, astfel cum neîntemeiat susține societatea.

De asemenea, se reține că, documentul în baza căruia se înregistrează taxa pe valoarea adăugată, în contabilitate, este declarația vamală de import sau actul constatator emis de organele vamale, în care se menționează persoana impozabilă ca importator al bunurilor precum și suma taxei datorate. Mai mult, pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată, persoana impozabilă trebuie să justifice dreptul de deducere, în funcție de felul operațiunii, cu unul din documentele prevăzute la art.145 alin.8 lit.b) din Legea 571/2003 privind Codul fiscal cu modificările și completările ulterioare, care dispune: " *pentru importuri de bunuri, cu declarația vamală de import sau un act constatator emis de autoritățile vamale (.....)* " .

Referitor la argumentul societății potrivit căruia a fost supusă la două controale fiscale efectuate de către inspectori din cadrul Direcției generale a finanțelor publice a municipiului București, care au inclus și perioada supusă controlului vamal, se reține că, **actul de control contestat a fost întocmit de organele vamale în cadrul unei acțiuni de control ulterior desfășurat în baza Legii nr.141/1997 privind Codul vamal al României și H.G. nr.1114/2001 privind Regulamentul vamal, în vigoare la momentul importului, respectiv a Legii 86/2006 privind Codul vamal al României și Ordinul Vicepreședintelui A.N.A.F. nr.7521/2006 pentru aprobarea Normelor metodologice privind realizarea supravegherii și controlului vamal ulterior.**

În consecință, în speță nu sunt incidente prevederile art.105, alin.3) din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală cu modificările și completările ulterioare, potrivit căruia: " *Inspekția fiscală se efectuează o singură dată pentru fiecare impozit, taxă, contribuție și alte sume datorate bugetului general consolidat și pentru fiecare perioadă supusă impozitării.* " , actul contestat nu este întocmit în urma inspekției fiscale ci este un **act de control vamal ulterior supus reglementărilor speciale în materie vamală.**

Cum la art.100, alin.1 din Legea 86/2006 privind Codul vamal al României cu modificările și completările ulterioare, prin care " *Autoritatea vamală are dreptul ca, din oficiu sau la solicitarea declarantului, într-o perioadă de 5 ani de la acordarea liberului de vamă, să modifice declarația vamală* ", se reglementează posibilitatea în care se poate efectua un control vamal ulterior, se reține că nici această dispoziție nu a fost încălcată întrucât nu se face dovada că societatea ar fi fost supusă unui alt control ulterior pentru aceleași operațiuni vamale.

Mai mult, în speță se pune problema modului de stabilire a valorii în vamă cu consecința recalculării obligațiilor vamale datorate în vamă la momentul importului, aspecte ce exced competenței organului de inspecție fiscală care a întocmit Raportul de inspecție fiscală nr.xxxxxx, pentru perioada 01.08.200x – 30.09.200x și Raportul de inspecție fiscală nr.xxxxxx, pentru perioada 01.10.200x – 31.03.200x la care face referire societatea.

Pe cale de consecință, **faptul generator și exigibilitatea T.V.A.** au intervenit la data la care a intervenit nașterea datoriei vamale, respectiv la data înregistrării declarațiilor vamale de punere în liberă circulație, pe cale de consecință majorările sunt datorate în conformitate cu prevederile art.119 alin.1 din OG 92/2003 privind Codul de procedura fiscală cu modificările și completările ulterioare.

Argumentele societății nefiind fondate, contestația formulată de **S.C. L S.A. împotriva Decizei pentru regularizarea situației nr. xxxxxxx, emisă în baza Procesului verbal de control nr. xxxxxx, pentru suma totală 1x.xxx.xxx lei din care suma de 5.xxx.xxx lei TVA, respectiv suma de 8.xxx.xxx lei majorări de întârziere aferente, urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.**

Pentru considerentele reținute în conținutul deciziei și în temeiul art.126 alin.2), art.131 alin.1) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, Decizia Comisiei Fiscale Centrale nr.7/2006, aprobată prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr.2189/2006, art.10, alin.1 din Ordinul Ministrului finanțelor publice nr.877/2005 privind constituirea și atribuțiile Comisiei fiscale centrale art.105, alin.3), art.215 din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală cu modificările și completările ulterioare, art.100, alin.1) din Legea 86/2006 privind Codul vamal al României, Legea nr.141/1997 privind Codul vamal al României și H.G. nr.1114/2001 privind Regulamentul vamal, coroborat cu art.209 din OG 92/2003 privind Codul de Procedură Fiscală, republicată cu modificările și completările ulterioare, se :

Decide :

Respingerea ca neîntemeiată a contestației formulate de S.C. L S.A. împotriva Decizei pentru regularizarea situației nr. xxxxxx, emisă în baza Procesului verbal de control nr. xxxxxx, pentru suma totală 1x.xxx.xxx lei din care suma de 5.xxx.xxx lei TVA, respectiv suma de 8.xxx.xxx lei majorări de întârziere aferente.

Prezenta decizie poate fi atacată la Curtea de Apel xxxx sau Curtea de Apel București, în termen de 6 luni de la comunicare.

DIRECTOR GENERAL

CO

DIRECTOR GENERAL ADJUNCT